

*The
Savage
Grace*

Farkashalál

B R E E D E S P A I N

BREE DESPAIN

*The
Savage
Grace*

Farkashalál

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2012

Teljes kör

Túl jól ismert.

Nyitott könyv voltam a számára.

Pontosan tudta, mibe kerül nekem ennek a vadságnak a felvállalása.

– Hogy döntesz? – kérdezi. – Ha elengedsz, én *biztosan* megölöm.

Felemelem a fegyvert, és a szívének szegezem.

– Meghoztam a döntést.

Nem ijed meg. Még csak nem is pislant.

– Tudod, hogy csak annyi kell, hogy *akarj* ölni, máris elveszíted azt, aki vagy.

– Tudom – felelem.

Meghúzom a ravaszt. Az ezüstgolyó kirobban a tárból.

Nem bánok semmit...

Első fejezet

Leszakad az ég

PÉNTEK ESTE

Tenned kell valamit, Gracie.

A mobilom kijelzőjére pillantottam, amely vakítóan világított a sötét hálósobában. Olyan sokáig bámultam az ágyamat a plafontól elválasztó fekete űrbe, hogy a szemem – és az agyam – alig volt képes a bejövő SMS-t észlelni.

Pislogtam párat, s újra elolvastam az üzenetet: „*Tenned kell valamit, Gracie. Ha nem áll le, komoly bajba sodorja magát.*”

Bárcsak azt mondhatnám, hogy már aludtam, amikor az üvöltés elkezdődött! Anélkül is tudtam, hogy láttam volna: a fehér farkas az. A magas hangú, bánatos farkasordítás, amely az egész szobámat betöltötte, olyan erős volt, mintha az ablakom alatt szólna, de jól tudtam, hogy az erdő mélyéről jön. Egyre messzebbről.

Tőlem egyre messzebbről.

Egyre messzebbről attól, aki valaha volt.

Amikor pár perccel ezelőtt elkezdődött az üvöltés, a hátamra fordultam, majd felültem az ágyon. Anélkül, hogy a digitális óra vörös számai felé pillantottam volna, tudtam, hogy alig múlt éjjel kettő. Pedig kényszerítettem magam, hogy ne nézzem állandóan az időt, ne számoljam, hány órát tudnék még reggelig aludni – már ha egyáltalán képes lennék rá.

Nagyon nehéz úgy elaludni, amikor valami mélyen benned soha többé nem akar elszenderedni.

Amikor ugyanis alszom, Danielről álmodom. Arról a Danielről, akire emlékszem. Ezek az álmok olyan csodálatosak és valóságosak, hogy amikor felébredek és rájövök, hogy álmok voltak csupán, a valóság szörnyűsége szinte agyonnyom. Nem tudom, képes lennék-e még egyszer átélni ezt az érzést.

Apa és Gabriel tizenegy körül hazaküldtek. Közölték, hogy a hétvégén muszáj behoznom valamennyit a kimaradt alvásokból, mert hétfőn újra iskola. De azt hiszem, igazából azért küldtek el, mert egyikük sem volt képes a szemembe nézni azok után, hogy hiába töltöttünk órákat, sőt, napokat azzal, hogy átnyalazzuk az egész vérfarkas irodalmat, az alakváltókról szóló összes mítoszt, sőt, a Szentírást, továbbra sem találtunk semmit.

Semmit, ami segíthetne Danielt visszaváltoztatni.

Már hat nap telt el az óta a szörnyű éjszaka óta, amelyet Daniel és én a Sötét Királyok raktárában töltöttünk fogolyként úgy, hogy tudtuk: reggel nagy valószínűséggel megölnek mindkettőnket. S öt nap telt el azóta, hogy Daniel titokzatos módon hatalmas, fehér farkassá alakult át, hogy megvédjen Caleb veszett farkas farkájától. Nekem aznap ugyan sikerült elkerülnöm a végzetemet, Daniel viszont nem volt ilyen szerencsés. Őt foglyul ejtette a fehér farkastest csontos, szőrös, karmos börtöne.

Minden újabb, megoldást nem tartalmazó oldal után egyre határozottabban éreztem: apa és Gabriel óráról órára bizonyosabbak abban, hogy Danielnek örökre így kell maradnia. Az sem volt jó előjel, hogy az idő múlásával a fehér farkas egyre kevésbé emlékeztetett Danielre.

Daniel az átalakulása utáni első néhány napban mindenhová követett, ami gyakorlatilag azt jelentette, hogy *sehová* sem mehettem

el, viszont legalább velem volt, és a fehér farkas mélybarna szemében láthattam őt is.

Két nappal ezelőtt azonban nyugtalan lett, és el-elkóborolt, főleg az erdőbe. Igaz, akkor még csak néhány órára, és mindig visszatért, amikor hívtam. Ma azonban már nem válaszolt a hívásaimra, és egyáltalán nem jött vissza.

Hívja az erdő – suttogta egy reszelős hang a fejemben.

Nem foglalkoztam vele, nem hagytam, hogy a bennem élő démonfarkas saját kétségemből táplálkozzon. Ma este egyébként sem volt türelmem vitatkozni.

Daniel üvöltése egyre erősebben szólt az erdőből, sajgott a szívem érte. Értünk. Vajon más is ilyen hangosnak hallja az üvöltését, vagy csak a szuperhallásom kapcsolt be ismét? Az éjjeliszekrényen fekvő mobil rezegni kezdett: apától érkezett SMS.

Apa és az SMS. Brr! Sosem fogom megszokni.

Megdörgöltem a szememet. Az éjszakai látásomnak jó néhány-szor vissza kellett váltania normál, emberi látásra, mire végre képes voltam újra a mobilra összpontosítani. Bepötyögtem a választ apának, jeleztem, hogy muszáj csinálnom valamit.

Tudom. Még mindig a parókián vagy? Ott mennyire hangos? – írtam.

Apa az elmúlt hét majdnem minden éjszakáját a parókián töltötte. Nemcsak kutatott, hanem Gabriellel együtt a bátyámra, Jude-ra is vigyázott, aki a parókia alagsorában egy kicsi, zárkaszzerű kuckóban húzta meg magát.

Amikor Jude-ot visszahoztuk a raktárból, az volt az első dolgunk, hogy eldöntsük, mit is tegyünk vele. Azt hiszem, mindenki meglepődött, amikor azt javasoltam, hogy zárjuk be a parókia alagsorának egyik tárolójába, és amíg meg nem tudjuk, mi zajlik benne,

tartsuk megfigyelés alatt. A bátyám az utóbbi tíz hónapot ugyanis meneküléssel töltötte, majd csatlakozott Caleb paraképességekkel rendelkező tinibandájához, történetesen ugyanahhoz, amelyik megpróbálta kinyírni Danielt és engem. Jude volt az, aki elvezette hozzánk a Sötét Királyokat.

Végül megadta magát. Kérte, hadd jöhessen vissza velünk. De bármennyire is megkönnyebbültem, hogy Jude végre biztonságban van, azt egyáltalán nem tartottam jó ötletnek, hogy hazajöjjön. Legalábbis addig nem, amíg meg nem tudjuk, mit akar. Amíg biztos nem leszek benne, hogy tényleg a *bátyám* jött vissza velünk, nem pedig Caleb egyik vérebe.

De az igazán döbbenetes nem is az volt, hogy én azt javasoltam, egyelőre tegyük Jude-ot lakat alá, hanem az, hogy apa és Gabriel végül elfogadták az ötletemet. Csak April tiltakozott, de az ő szavazata nem sokat számított.

Ő nem látta, hogyan állt félre Jude Caleb elől, és hagyta, hogy próbáljon elpusztítani...

Apa következő SMS-e félbeszakította a merengésemet: *„Igen, még a parókián vagyok. Az ordítás itt is nagyon hangos.”*

Nem ezt a választ reméltem. A parókia jó pár háztömbnyire van. Ha Daniel ordítása ott is hangos, az azt jelenti, hogy az egész városrész hallja.

Apa: *„Így csak megöleti magát.”*

„Tudom”, írtam vissza kissé remegő ujjakkal. Rose Crestnek volt már baja a „vad kutyák” támadásával, a környékbeli erdőből jövő túlvilági vonyítás biztos beindítja a pletykát. És természetesen a Markham utcai szörnyről fognak beszélni, ami igazából nem is pletyka. A beszédet pedig tettek követik majd...

Apa: *„MUSZÁJ rávenned, hogy elhallgasson.”*

Én: „*Dolgozom rajta.*”

Csakhogy valójában gőzöm sem volt róla, mit tehetnék, különösen, hogy Daniel már nem hallgatott rám. De meg kellett próbálnom. Nem hagyhattam, hogy baja essék. Különösen azok után nem, hogy mindenét feláldozta volna értem.

Dzsekit húztam a piros flanelpizsama fölé, a mobilt pedig zseb-re vágтам. Sérült bokám lüktetni kezdett, ahogy a műszőrme szé-
lű csizmába begyömöszöltem. Reméltem, a csizma elég merev ah-
hoz, hogy a frissen gyógyult törést egy helyben tartsa. Halkan lelo-
póztam a lépcsőn, bár egyedül csak én voltam otthon, apa ugyanis
Charityt és Jamest Carol nénihez küldte, mivel anya... Nos, ő olyan
helyen volt, amire ebben a pillanatban gondolni sem szerettem.

A konyha melletti bejáraton keresztül kiléptem a hátsó kertbe.
A szomszéd házban – ugyanabban, amelyben több évvel ezelőtt
Daniel élt – égtek a lámpák, és láttam, hogy Mr. Dutton az ablak-
nál áll. Az erdő felé nézett, bizonyára az őt felébresztő farkasüvöl-
tésen gondolkodott, de a nagy fénytől sok mindent nem láthatott.

Amíg Mr. Dutton el nem lépett az ablaktól, a hátsó verandán
várakoztam. Nem vártam meg, hogy lekapcsolja a lámpát, és job-
ban kilásson: összeszedtem minden erőmet, és a kertünket a kör-
nyező erdőtől elválasztó hátsó kerítéshez rohantam. Mielőtt a ró-
zsabokrok beleakaszkozhattak volna a pizsamámba, átvetettem
magam a kerítésen. Amikor azonban a túloldalon a talpam a föld-
re dobant, összerándultam a bokámba nyilalló erős fájdalomtól.
Ettől eltekintve azonban tökéletesen és csaknem teljesen zajtalanul
értem földet.

Belém villant, mennyire büszke lenne Nathan Talbot, a korábbi
mentorom, ha elmondanám neki, milyen csöndesen sikerült földet
érnem. Ezen ugyanis a képzésem folyamán sokat dolgoztunk.

– Ahhoz képest, hogy kis termetű vagy, úgy érsz földet, mint egy megtermett szikla – ugratott egyszer, miközben szája meleg mosolyra húzódott.

Ebben a pillanatban a mobilom mintha csak tudta volna, ki jött az eszembe, újabb üzenetet jelzett.

Talbot: „*Segíthetek valamiben?*”

Nem válaszoltam, csak visszacsúsztattam a telefont a zsebembe. Ha rajtam múlik, soha többé nem beszélek vele, még SMS-ben sem.

Talbot a legutolsó, akitől segítséget kérnék. A legutolsó, akiben megbíznék. *Az a sok maszlag, amit összehordott arról, hogy szeret...*

Mély levegőt vettem, és emlékeztettem magam, hogy Talbotra egyetlen gondolatot sem vesztegethetek. Danielnek szüksége van rám, és lehetőleg azelőtt meg kell találnom, hogy a városbeliek – például Marsh seriffhelyettes meg a puskája – úgy döntenének, hogy megkeresik ezeknek a szörnyű üvöltéseknek a forrását.

A jobb oldalon megzörrent néhány bokor. A hangot hallva megpördültem – közben jöttem rá, hogy a szuperhallás nélkül a zörrenést észre sem vettem volna –, és védekező pózba kuporodtam. A fülemben dobolt a pánik. A bokrok közül nagy, barna farkas lépett elé az ösvényre, szorosan a nyomában egy valamivel kisebb sűrke farkassal. A szemük csillogott, miközben engem méregettek. Biccentettem nekik, megpróbáltam nem mutatni, mennyire csalódott vagyok, hogy nem az a farkas érkezett meg, amelyiket vártam, de legalább nem a helyi hajtók voltak azok.

A két farkas különvált, és a kavicsos ösvény két végén megfigyelő álláspontra helyezkedtek. Mintha őrszemek lennének, akik az én átkelésemre várnak. Alig öt napja ez a két farkas annak a falkának a tagja volt, amelyik Caleb parancsára meg akart ölni, most meg tiszteletteljesen hajtották le a fejüket, amikor átmentem közöttük.

Míg a bátyám szándékaiban nem voltam bizonyos, ezek a farkasok egészen más lapra tartoztak. Nem mintha értettem volna, miért viselkedtek úgy velem, mintha a királynőjük lennék.

Pár nappal ezelőtt megkérdeztem erről Gabrielt is.

– A raktárban már mondtam, hogy nekik most Daniel az alfájuk – magyarázta, miközben apa irodájában állva néztük az asztal mellett elnyúló fehér farkast. A táljához hozzá sem ért, pedig a konzervgulyást neki tettem oda, hogy ne kelljen vadásznia, lévén azzal tovább erősítette volna magában a farkasösztonöket. – Daniel meg nyilván tett valamit, amivel téged jelölt meg az ő... párjának. Ezt a farkasok valahogy felismerték, és most te vagy az alfa nőstény.

Természetesen Gabriel megjegyzése alatt az én lelkipásztor apámnak pont mögöttünk kellett állnia. És bár ő általában elég kiegyensúlyozott pasas, amikor a „pár” szót meghallotta, mégis kiakadt.

Addig a pillanatig ugyanis nem aggasztottam magam még azszal is, hogy elmagyarázzam apának, mi történt azon a sötét éjszakán, amelyet Daniellel közösen a raktárépület pincéjében töltötünk. De ahogy kivörösödő arcába néztem, tudtam, hogy muszáj elmondanom, még mielőtt képzelete többet hitet el vele, mint ami valójában történt.

– Daniel... igazából... megkérte a kezem – magyaráztam. – Még azelőtt, hogy Caleb a farkasverembe dobott volna. Én pedig igent mondtam neki.

– Ez mindent megmagyaráz – mondta erre Gabriel, mintha az, hogy valaki tizennyolc évesen eljegyzi magát, teljesen hétköznapi dolog lenne.

Apa arca azonban mélyvörösre váltott, és arról kezdett papolni, milyen fiatalok vagyunk, meg hogy, bár anya és ő húszéves

korukban esküdtek meg, ettől én még viselkedhetnék sokkal felelősségteljesebben. Közbe akartam szólni, és megmagyarázni, miért csináltam, de nem engedett szóhoz jutni. Végül kiabálni kezdtem:

– Csak azért mondtam igent, mert azt hittem, meg fogunk halni! És azt akartam, hogy Daniel boldog legyen!

Apa erre végre becsukta a száját, szemét pedig elfutotta a könny. Magához húzott, és úgy megszorított, mintha még mindig attól kellene félnie, hogy elveszít, akárcsak pár napja. Ahogy közben pillantásom az asztal mellett fekvő, látszólag alvó fehér farkasra esett, belém nyilallt a lelkiismeret-furdalás.

Csak remélhettem, hogy Daniel nem az én szavaim miatt vetette be magát az erdőbe néhány órával később.

A lelkiismeret-furdalást és a két farkas felbukkanását követő adrenalinlöketet kihasználva sikerült elég erőt gyűjtenem ahhoz, hogy a lábamban lüktető fájdalom ellenére futni kezdjek. Képességeimre támaszkodva képes voltam ugyan felgyorsítani azoknak a sebeknek a gyógyulási folyamatát, amelyeket Caleb könyörtelensége miatt kaptam, de Gabriel figyelmeztetett, hogy ne erőltessem túl magam. Most elnyomtam magamban az intelmét, és futva ráfordultam az üvöltések irányába vezető köves útra. A két farkas nagy ugrásokkal követett, olyan közlőről, hogy a nyakamon éreztem forró leheletüket. Még mélyebbre nyúltam magamba, még több erőt gyűjtöttem, és addig gyorsítottam, amíg csak le nem maradtak mögöttem, bár tudtam, hogy továbbra is követnek.

Nem foglalkoztam a tüdőmben maró csípős, őszi levegővel, sem a bokámba hasító fájdalommal, és letértem az ösvényről az erdő vastag fái közé. Már kizárólag Daniel gyászos üvöltésére összpontosítottam. Szinte egygé olvadtam a futással, hagytam, hogy úrrá legyen rajtam, attól féltem, hogy elvesztem a lendületet, ha csak

egy kicsit is lassítok. Semmi mást nem éreztem, csak a fülemben doboló vért, a tüdőmbe hangosan ki-be áramló levegőt, és az erdő talajához csapódó talpamat.

Nem is akartam mást érezni.

Legalábbis Daniel nélkül nem.

Ha a farkasok nem vonyítanak fel élesen mögöttem, valószínűleg nem sikerült volna időben magamhoz térnem és megállnom a szurdok legszélén. De a figyelmeztetés elég időt adott, hogy megragadjam egy öreg fa ágát éppen abban a pillanatban, hogy a meredély sáros szélén megcsúszott a csizmám. Miután a fát markolva visszanyertem az egyensúlyomat, lenéztem az előttem kitérülő majd hétméteres mélységbe. A szurdok szélessége is ennyi volt nagyjából. Ahogy alaposabban megnéztem magamnak, láttam, hogy hálaadásakor ugyanezen a helyen zuhant le majdnem James baba.

Az emlék, hogy Daniel itt mentette meg az öcsémet, meleg, bizsergető érzést keltett bennem, amelyet az csökkentett valamelyest, hogy a szurdok túlsó felén, egy sziklás kiugrón megláttam a nagy, fehér farkast. Fejét felemelve úgy üvöltött fel a csupán háromnegyed holdra, mintha attól várna választ. Az éles üvöltéstől fájdalom szúrt túlérzékeny dobhártyáimba, és alig bírtam megállni, hogy be ne fogjam a fülem.

– Daniel! – ordítottam, de nem voltam biztos abban, hogy remegő hangommal sikerült túlharsognom. A fatörzsre támaszkodva még jobban kiegyenesedtem. A lábam égett az izmaimba szivárgó tejsavtól, a bokám meg-megbicsaklott. A fájdalom, amit akkor éreztem, amikor eltörtem, semmi nem volt ahhoz képest, ami most átjárt: a bokámtól kezdve az egész testemen végigfutott a késszúráshoz hasonló érzés, különösen, ahogy az adrenalin lassan kiürült a véremből. – Daniel, hagyd abba!

A farkas még jobban hátravetette a fejét, és az előzőnél is örültebb üvöltés hasított az éjszakába. A mögöttem jövő két farkas válszolt Daniel kiáltására, és ők is vonyítani kezdtek. *Igazán nagy-szerű.* Mostanra nyilván az egész város az ablakban áll. Lelki szememmel láttam, ahogy megtöltik a fegyvereiket.

– Tűnés! – kiáltottam a két farkasra, akik idáig követtek, és a lábammal toppantottam is feléjük. – Tűnés innen, de azonnal! – mondtam, durvábban, mint szerettem volna. A két farkas nyüszítve, behúzott farokkal hátrált. Amikor elmentek, visszafordultam a még mindig üvöltő fehér farkas felé.

– Daniel! – ordítottam egyre hangosabban, ahogy mind jobban kétségbeestem. – Daniel, kérlek! Dan... – De ekkor elszoruló torokkal jutott eszembe, hogy ha valaki netán errefelé jár az üvöltő farkas nyomában, meghallhatja Daniel nevét. – Kérlek, hagyj abba! – De így, név nélkül még rosszabb volt. Mintha már nem tartanám „Danielnek”.

– Kérlek, hagyj abba! Muszáj abbahagynod. Azonnal. – Elcsuklott a hangom, és a szám elé kaptam a kezem. Most igazán nem bőghettem el magam. – Kérlek, mielőtt valami baj lenne belőle – suttogtam az ujjaimon keresztül.

A fehér farkas hirtelen abbahagyta az üvöltést, és amikor a szurdokon keresztül ránéztem, láttam, hogy engem bámul. Fejét kíváncsian oldalra hajtotta. Amikor csillogó szemébe néztem, lassan hátrálni kezdett.

– Ne! – mondtam. – Ne menj el! – Azzal a mozdulattal emeltem fel a kezem, amelyet még régen Daisynél, a háromlábú kutyámnál használtam, amikor meg akartam állítani. – Kérlek, ne fuss el megint!

A farkas két lépést tett a szurdok széle felé, és ismét kíváncsian fordította oldalra a fejét. *Vajon felismer még?* Lassan reménykedni kezdtem, és mozdulatlanul álltam, hogy el ne riasszam. Esküdni mertem volna, hogy az üvöltések után a sötét erdőben beállt néma csöndben még a szíve dobogását is hallottam.

Csak *egyetlen* szív dobogását, nem kettőét, mint a többi vérfarkasnál. Még mindig nem értettem, mit is jelent mindez. Még mindig nem tudtam, *mi* is lett Danielből.

Egy pillanatra úgy látszott, mintha Daniel, a farkas át akarná ugrani a szurdokot, hogy eljusson hozzám: a hátsó lábára helyezte a testsúlyát.

– Gyere – intettem oda neki. – Kérlek, Daniel! – mondtam halkan. – Szükségem van rád. Szükségünk van egymásra.

De a farkas mintha megrémült volna a nevét hallva. Elfordította a pillantását, és elfordult tőlem, mire a szívem a torkomba ugrott rémületemben.

– Ne! – kiáltottam, és úgy nyújtottam ki felé a kezem, mintha el tudnám érní, meg tudnám ragadni, meg tudnám akadályozni, hogy beugorjon a fák közé, messzebbre, mint amennyire valaha is bemerészkedtünk.

Egy fél pillanatig arra gondoltam, hogy követem, átugrom a szurdokon, még ha nem is érek át egyben. Bármit, csak újra a közelében lehessenek. De, ahogy elengedtem a törzset, amire eddig támaszkodtam, a bokám végül megadta magát, és a fa tövébe rogytam.

A térdemet a mellkasomhoz vontam, és hallgattam, mikor kezdődik újra az erdő számomra elérhetetlen részében az üvöltés. De miközben a szívverésemet számoltam, és múltak a percek, nem hallottam semmilyen hangot. Hihetetlen kimerültség kerített hatalmába.

Egyszerre könnyebbültem meg, hogy végre abbamaradt az üvöltés, és keseredtem el, hogy nem sikerült Danielt visszacsalogatnom magamhoz, és először azóta, hogy Caleb raktárából kiszabadultunk, engedtem a könnyeimnek.

Az erdő földjére feküdve zokogtam, míg csak egy szörnyű hang nem kezdett a fejemben suttozni: ***El fogod veszíteni. És nem tehetsz semmit.***

Majdnem felzokogtam, de sikerült úrrá lennem magamon.

– Nem! – mondtam a fejemben lakozó szörnynek. Feltápáskodtam, letöröltem arcomról a sáros könnyeket, utáltam magam, amiért engedtem a gyengeségnek. – Daniel és én már túl sok mindenben mentünk keresztül ahhoz, hogy elveszítsem. *Nem* fogom elveszíteni.

Bármibe kerül is.

Második fejezet

Elveszett fiúk

HAT HÓNAPPAL EZELŐTT

– Fázol? – kérdezte Daniel a hátam mögött. Egy kőpadon ültem, és a művészetórára készítenő szénrajzomon dolgoztam. Átölelte a vállamat, és hátamat a mellkasához húzta. Az ingén keresztül is éreztem teste melegét, és azt, ahogy az én bőröm is felhevül a vékony pulóverem alatt. Megremegtem, de nem azért, mert fáztam. Már nem.

– Mmm – mondtam, és letettem a füzetemet a padra.

Daniel dörzsölni kezdte a karjaimat, hogy felmelegítse őket, miközben orrával a nyakamba szuszogott.

– Bárcsak egy óráig csinálnád – mondtam, és felnevettem, hal-
kan, noha csak mi jártunk ki az Angyalok kertjébe.

– Mi lenne, ha két óráig csinálnám? – kérdezte, és ajkával a bőrömhöz ért. Úgy éreztem, elolvadok. Hátrasimította a hajamat, és megcsókolt a fülem mögött.

Felsőhajtottam, szénceruza-m kicsúszott az ujjaim közül. A pad szélének ütközött, majd legurult annak a szobornak a talapzatához, amit éppen rajzoltam. Gabriel arkangyal szobra volt, az, amelyet Daniel akkor mutatott meg, amikor először hozott ide.

Daniel ajka egyre lejjebb vándorolt a nyakamon, amíg el nem érte azt a finom mívű nyakláncot, amelyet szinte mindig viselek.

Valami felkavarodott bennem, mire védekező mozdulattal megragadtam a holdkövet. Daniel kissé hátrébb húzódtott.

– Segít valamennyit? – kérdezte. Forró lehelete kellemesen simogatta a hajamat. Újra megborzongtam, mintha megcsiklandozták volna a nyakamat és a fejbőrömet. Még szorosabban markoltam a függőt, és hagytam, hogy a szinte forró, lüktető kő testembe sugározza nyugtató erejét.

– Igen – mondtam, de azt nem említettem, hogy mostanában mintha többet kellene használnom, mint vérfarkas létem első hónapjaiban. Nem akartam, hogy aggódjon.

– Remek – felelte. – Jó lett volna, ha nekem is van már az első pillanattól kezdve holdkövem, mint neked. – Daniel keze lecsúszott a vállamról, és hátrébb lépett. Teste melegét is magával vitte. – Vajon akkor meg tudtam volna állni még az első alkalom előtt, hogy ne változzak farkassá...? – Hangja elhalkult, jól tudtam, miért. Az az éjszaka volt az oka annak a sok fájdalomnak, amely az élete – sőt, az *életünk* – része lett.

Megmozdultam a padon, hogy rá tudjak nézni. Csapzott, szőke haját meglebbentette a márciusi szél, barna szeme olyan volt, mint egy mély tó.

– Meg tudsz valaha is bocsátani magadnak azért, ami akkor éjjel történt?

Daniel kabátjának a zsebébe dugta a kezét.

– Majd ha a bátyád megbocsát.

Beharaptam az ajkam. Ahhoz először is az kellett, hogy egyáltalán *megetaláljuk* Jude-ot. Ennek valószínűsége távolléte minden egyes hetével folyamatosan csökkent.

– Úgy kell lennie. Legalábbis előbb vagy utóbb. Nem? – Apa mondta egyszer, hogy az, aki nem tud megbocsátani, maga is

szörnyeteggé válik, mert a benne dolgozó harag belülről felemészti. Azt hiszem, Jude-dal ez már meg is történt. Belőle is szörny lett, mégpedig sokkal konkrétabb módon, mint ahogy apa értette – vérfarkassá vált, és megfertőzött engem, Danielt pedig megpróbálta megölni. Mindezt azért, mert nem tudott megbocsátani Danielnek, aki pedig őt fertőzte meg azon az éjszakán, amikor először farkassá változott.

– Szerinted van visszaút onnan, amivé lett? – kérdeztem. – Tudod, mire gondolok. Hogy, még ha meg is találjuk, lehet belőle az, aki régen volt? – A sebhely a kezemen, ahol Jude belém mart, fájdalmasan lüktetni kezdett. Anélkül, hogy felhúztam volna a ruha ujját, megdörzsöltem.

– Nem tudom – felelte Daniel. – Nekem sikerült, de csakis a te segítségével. És ez nem jelenti azt, hogy másnak is sikerülhet. Jude nem változik farkassá, csak ha akar. De ha már egyszer átváltoztál, a farkas hatalma olyan erős, hogy szinte lehetetlen újra azzá lenni, aki azelőtt voltál.

Bólintottam, és magamban eltűnődtem, vajon rám is ez a sors vár-e.

Daniel felém lépett, és kezével megérintette a mellemen nyugvó holdkő függőt. Ujjával végigfutott a kő érdes peremén, ahol ketétört, amikor három hónappal azelőtt Jude lehajította a parókia tetejéről.

– Mindennap megköszönöm Istennek, hogy ezt megtalálhattam neked. Még ha csak fél kő is, elég ahhoz, hogy biztonságban tartson. Segít, hogy önmagad maradhassál, ahogy én is tettem. Vagy Jude. Segít, hogy ember maradhass. – Daniel elengedte a függőt, és fejemet a két keze közé fogta. Hüvelykujjával végigsimított az arcomon, és mélyen a szemembe nézett.

– Köszönöm – suttogtam.

– Mit?

– A holdkövet. Meg hogy hittél bennem. – Megeresztettem egy kis mosolyt. – Hogy nem haltál meg. Ha csak úgy meghaltál volna, kinyírtalak volna. – Ujjammal megböktem a mellkasát.

Daniel felnevetett. Imádtam, ahogy a hangja cseng. Aztán előrehajolt, és ajkát mosolygó számhoz nyomta. Én sem hagytam magam: az a csók pontosan elmondta, mit érzek iránta én, és ő mit érez irántam.

Megreszkettem.

– Szóval fázol – mondta, amikor elváltak ajkaink, és szorosan magához ölelt.

SZOMBAT REGGEL

– Meghalt? – kérdezte egy hang valahonnan közelről. Ez fölébresztett az addigi mély álmomból.

– Nem – mondta egy másik, valamivel fiatalabb hang.

– Szerintem meghalt.

Felnyögtem. *Miért fáj ennyire a bokám? És miért olyan kemény az ágyam, mintha fából lenne a matrac?*

– Tényleg meghalt. Ezért kapni fogunk.

– Mintha nyöszörögne, és a... izé... mellkasa is emelkedik. Szerintem nem halott.

– De. Halott, halott és megint halott. Szerinted ezért megölnék? Caleb azt tenné. Szerinted választhatunk, hogyan akarunk meghalni? Megfulladni nem szeretnék. A tévében nagyon fájdalmasnak tűnt.

– Ő is farkas, nyilván nem fojtogatni fog. Inkább majd jól feltépi a nyakadat. Egyépként mondom, hogy *nem* halt meg.

– Nem egyépként, hanem egyébként.

– Mi?

– Fiúk – fogtam neki, de inkább halálhörgésnek hallatszott.

Megköszörültem a torkom. *Vajon mennyire lehet korán?*

– Rosszul mondtad, te idióta. A b helyett p-ét mondtál. És egyébként a csaj meghalt. Milyen gyorsan lehet Kanadába érní, mielőtt rájönnének?

– Te vagy az idióta!

Hallottam, hogy valaki elrugaskodik, aztán felkiált. Sikerült kinyitnom az egyik szememet, így láttam, hogy Ryan pont melletttem szorította a földre Brentet. Minden más homályban maradt.

– Fiúk! – kiabáltam rájuk. – Hagyjátok abba!

Ryan abban a pillanatban elengedte Brentet, és mindketten vigyázza vágták magukat. Olyan egyenesen álltak, mintha karót nyeltek volna, karjukat az oldalukhoz szorították. Akárha a kiképzőtisztjük lettem volna. Képtelen voltam megszokni, hogy így reagálnak a parancsaimra. Brent kissé Ryan felé hajolt, és hangosan odasuttogta neki:

– Azt mondtad, meghalt.

Ryan orrlyukai kitágultak, ahogy mély levegőt vett.

– Nézd, te kis... – De ekkor a Brent arcán ülő kifejezéstől elnevettem magam. Olyan ártatlanul, mégis csúfondárosan tudott az emberre nézni, mint senki más. Még csak pár napja ismertem, de már sikerült rájönnie, hogyan neveltethet meg – én pedig az utóbbi időben igazán hálás voltam minden apró lehetőségért, amikor mosolyoghattam. A nevetésem azonban köhögésbe fulladt. A két fiú úgy hajolt felém, mintha attól félnének, hogy *tényleg* meghalok.

Odébb hessentettem őket, majd mély levegőt vettem.

– Elárulnátok végre, mi a fenét kerestek a hálószobámban?

– Szuper. Most meg ez buggyant meg – jegyezte meg Brent.

Ryan leintette.

– Ez nem a háló, Miss Grace. Tegnap mi támogattunk haza, és a verandán feküdtél le, a hintaágyon. Mi meg itt maradtunk, hogy őrizzünk. Nem emlékszel?

Mindkét szememet kinyitottam, és pár másodpercig a környezetemet vizslattam. Brent. Ryan. A diófa felső ágai. Lilás kora hajnali égbolt. Veranda, hintaágy. A hátamat meg nem más nyomta, mint a mobilom. Azon aludtam egész éjjel. Agyamba visszaszivárgott néhány ködös emlék, eszembe jutott, ahogy Daniel üvöltését követve bevettem magam az erdőbe, aztán az újból eltört bokámon próbáltam hazasántikálni. Nagyjából félúton adhattam fel, akkor engedtem meg az egyik farkasnak, aki addig mellettem jött, hogy hazahozzon. Itthon aztán újabb meglepetés várt: sikerült kizárnom magam a házból. Eszembe jutott, hogy leültem a hintaágyra, és apát akartam hívni, de minden bizonnyal elaludtam még azelőtt, hogy sikerült volna beírnom a számát.

Elaludtam.

Az igazság olyan erővel ütött meg, mintha pofon vágtak volna. Újra azzal kellett szembesülnöm, hogy az éjszaka, amelyet Daniellel az Angyalok kertjében töltöttem, álom volt csupán. Amióta csak elmenekültünk a raktárból, minden alvásakor ezzel az életszerű emlékkal álmodtam: Daniel és én az Angyalok kertjében hat hónappal azelőtt. Mielőtt Jude visszajött volna. Még Caleb és Talbot előtt. Mielőtt Daniel csapdába esett a fehér farkas testében. Olyan csodálatos volt, mint maga a mennyország.

Az éjszaka bizonyára ennek az emléeknek a sugárzása tartott melegen a fagyos novemberi levegőben. Most azonban jobban fáztam, mint azelőtt. És Daniel nem jött el, hogy magához öleljen.

Talán már soha nem is fog.

– Egész éjjel itt voltatok mellettem? – kérdeztem.

Ryan és Brent voltak a legfiatalabbak abból az ötből, akik ott hagyták Caleb farkáját, és Danielt választották új alfájuknak. Ryan nem lehetett több tizenégnél, Brent meg tizenhatnál, de arca még fiúsan kerek volt, és ahogy ujjaival az ornyergét masszírozta, azt a gyanút keltette bennem, hogy urbattá válása előtt szemüveget hordott. Egyébként is volt valami mulatságos „Brent, a vérfarkas” magatartásában.

Igazából nem tudtam elképzelni róluk, hogyan tartozhattak azok közé a vérszomjas vérfarkasok közé, akiket Caleb rám uszított. Olyanok voltak számomra, mint az elveszett fiúk a Pán Péterben, amit anya kívánságáraadtunk elő a gyülekezetnek tízéves koromban. Azzal, hogy sosem nőttek fel igazán. Meg ahogyan a raktár melletti Klubban éltek. Ami minden bizonnyal játék és móka volt nekik – amíg el nem kezdődött az öldökléses rész.

Ryan bólintott.

– Számunkra a te biztonságod az első. Ez az ő kívánsága is.

Felültem és körbenéztem a kertben. Ha Brent és Ryan itt voltak, valószínűleg a másik három is a közelben van. Mégiscsak egy farkába tartoznak.

Zach és Marcos a diófa tövében ültek, de Slade annyira messze volt az utca túlvégén, hogy ha nem lenne az átlagosnál élesebb a látásom, nem is vettem volna észre.

Míg Brentet vagy Ryant nehéz volt vérszomjas szörnynek elképzelnem, Slade-del egészen más volt a helyzet. Karjaira vörös lánkokat tetováltatott, amelyek csuklójától egészen a válláig értek. Egyik szemöldökét acélcsővel fúrta át, de volt még további tíz piercing a füleiben is. Kezében szinte mindig volt öngyújtó, amit

időről időre meggyújtott, és addig nézte a táncoló lángot, amíg kis híján leégette a karjáról a szőrt – merő szórakozásból. Mégsem a megjelenése zavart a leginkább benne, hanem az, ahogy engem nézett. Szinte teljesen biztos voltam abban, hogy ő volt az a nagy sűrke farkas, amelyik belemart a bokámba, amikor Caleb falkája a raktárban megtámadott. Akárhányszor elkaptam a tekintetét, úgy nézett rám, mint aki már belekóstolt a vérembe, és még inkább kedvet kapott hozzám.

Elfordítottam a tekintetem Slade-ről. A többi fiúval ellentétben róla nem tudtam eldönteni, vajon mennyire gondolja komolyan, hogy Daniel a vezére. Talán mindannyiunk számára veszélyt jelent.

– Kinek a kívánsága? – kérdeztem Ryant.

– Az alfáé.

– Úgy érted, Danielé?

– A nagy fehér farkasé. A te biztonságod az első és a legfontosabb.

Jólesett, hogy Daniel a maga módján még mindig törődik velem.

– Csak annyi időre hagyunk magadra, amíg visszaváltottunk.

– Tudtam, hogy Ryan elsősorban arra gondolt, hogy visszaváltottak emberré, de időközben fel is öltöztek. Ez volt a vérfarkas átváltozás legnehézkesebb része: az öltözet.

– Köszí – motyogtam. Örültem, hogy nem csupa pucér fiú között kellett magamhoz térnem. Arról nem is beszélve, mit szólna hozzá valamelyik szomszéd, ha kora reggel ez a látvány fogadná véletlenül. Az sem lett volna szerencsés, ha farkas alakban kóvályognak mellettem. A tegnap éjjeli ordítás után különösen nem.

– Örülök, hogy nem haltál meg, amíg nem voltunk itt – mondta Brent. – Azon ő nagyon felhúzná magát. Meg hát... te sem élnél. Az is szar lenne.

– Kösz, hogy aggódsz értem! De azt hiszem, a saját verandánkon nem fenyeget veszély.

– Már megbocsáss, Miss Grace, de az apánk, mármint Caleb, meg a Sötét Királyok még mindig errefelé ólálkodnak. Sokkal óvatosabbnak kéne lenned!

– Igazad van – bólintottam. Butaság, hogy ennyire elengedtem magam. Pedig ez volt a legfontosabb, amit Daniel és Talbot állandóan ismételtetek. Caleb még mindig az életünkre tör, és nem lehet tudni, mire képes egy hozzá hasonló őrült. Arról nem is szólva, hogy a hülye bokámmal vajon mire mentem volna, ha ő vagy valamelyik kifutófiúja tegnap este megtámad.

Kinyújtóztam, majd összes gyógyítóerőmmel a bokámra koncentráltam, amíg nem éreztem, hogy a fájdalom kellemetlen sajgássá tompul. Váratlanul eszembe jutott valami.

– Honnan tudjátok, mit akar Daniel? Ti tudtok... tudtok vele beszélni, amikor farkassá változtok?

A remény olyan erővel ébredt fel bennem, hogy már a bokám fájdalmával sem törődtem. Talán rávehetném az egyik fiút, hogy beszéljen Daniellel a nevemben, és mondja el neki, hogy...

– Nem – felelte Brent. – Egyszerűen csak *tudjuk*, mit akar. És meg is tesszük. Egy alfával ez így működik.

– Olyan, mint a telepátia? – Az agyam kissé lassan járt ezen a reggelen, még hat óra sem volt talán. Nem csoda, ha három óra alvás után kissé akadozva indultam. Felbukkant egy hirtelen gondolat – túl hirtelen ahhoz, hogy az enyém lehessen. ***Ha te is farkas lennél, beszélhetnél Daniellel. Együtt lehetnétek.***

– Nem – felelte Ryan. – Nem olvasunk egymás gondolataiban.

– Még szerencse – morogta Zach. Ő és Marcos közelebb húzódtak a verandához.

– Minden állatnak megvan a maga kommunikációs technikája – fejtette Brent. – Mimika, hanglejtés meg ilyesmik, de az alfa esetében inkább *megézésről* van szó. Néha képekben és kifejezésekben is megnyilvánul, de általában csak érezzük, amit ő érez.

Ezen egy pillanatra eltöprengtem.

– És mit érez? – kérdeztem végül, bár féltem, hogy a sejtésem helyes.

Ryan és Brent összenéztek, nem egészen értettem, ez mit jelent.

Marcos lépett előrébb.

– Nagyon szeret téged – mondta a rá jellemző erős brazil akcentussal. – És azt akarja, hogy vigyázzunk rád... másrészt viszont olyan, mintha a lényének egy része... nem is tudom, hogyan mondjam. Mintha *távozna* éppen.

Összehiraptam a számat, és bólintottam. Én is éppen ettől féltem. Nem kellett farkasnak lennem ahhoz, hogy érezzem, ahogy lényének egy része – mégpedig a *Daniel* része – a semmibe tűnik.

Nem tudod megállítani. Legalábbis gyenge emberként nem, morogta a szörny a fejemben. Gyűlöltem, hogy mostanában olyan gyakran hallom a hangját. Kezem akaratlanul a nyakamhoz vándorolt, hogy a holdkő segítségével elhallgattassam a fenevadat. De a kő természetesen nem volt ott. Caleb törte össze még a raktárban, és vele együtt azt a reményt is, hogy elmenekülhetünk gyilkos terve elől.

Egy éven keresztül csaknem minden nap rajtam volt a függő, és eszembe sem jutott, hogy nincs meg, amíg oda nem nyúltam. A nyakamat üresnek, sőt, mezítelennek éreztem nélküle. Álmaimban Daniel mindig elmondta, azért adta nekem a holdkövet, hogy uralkodni tudjak a farkason, hogy ember maradhassak. Mostanában gyakran megfordult a fejemben, hogy vajon nélküle lesz-e hozzá erőm...

– Ez az! – ugrottam ki a hintaágyból, és a mozdulattal kis híján fellöktem Brentet is. – Istenem, azt hiszem, megvan a válasz!

Lerohantam a veranda lépcsőjén, miközben kezeim úgy szorították a fejemet, mintha száguldó gondolataimat akarnák visszafogni, el ne illanjanak. Brent, Ryan, Marcos és Zach utánam lódult. Még Slade is közelebb jött, a kert szélénél állt.

– Álmaimban mindig Daniellel beszélek, és ugyanaz a párbeszéd zajlik újra és újra. Mi van, ha így akar üzeni? Mi van, ha *én* is érzem, amit *ő*? Mi van, ha *ő* azt akarja, hogy *én* is érezzem? Kettőnk között is lehet valamilyen kapcsolat. Mi van, ha azt próbálja elárulni nekem, hogyan segíthetnék neki?

– Nem lehetetlen – mondta Brent.

– És, mit akar üzeni neked? – kérdezte Marcos.

– A holdkövem! – Lesiettem a kocsibeállóhoz, nem foglalkoztam Gabriel intésével, hogy kíméljem a bokámat. Muszáj volt eljutnom a parókiához. El kellett mondanom Gabrielnek és apának, mire jöttem rá. A fiúk a nyomomban jöttek. – Álmaimban mindig az az emlék jön elő, amikor Daniel arról beszél, hogy a holdkő segít, hogy ember maradhassak. De mi van akkor, ha igazából azt akarja üzeni, hogy *neki* van holdköre szüksége ahhoz, hogy újra ember legyen?

Vajon tényleg ilyen egyszerű? Miért nem gondolt akkor erre Gabriel?

Kezem újra ösztönösen a nyakamhoz vándorolt, hogy megszorítsa a holdkő függőt – a dolgot, amely megmentheti Danielt –, de újra azzal kellett szembesülnöm, hogy nincs ott.

– Ne! – kiáltottam fel fájdalmasan, és megtorpantam. Tudnom kellett volna, hogy a válasz nem ennyire egyszerű.

Minden általam ismert holdkövet elpusztítottak.

Hacsak...

Behunytam a szemem, és végigpörgettem magamban az angyalkerti álm minden pillanatát: én és Daniel. A jegyzetfüzet. Daniel, ahogy gyengéden megcsókolja a bőrömet. Ahogy meleg ujjai végigsimítanak a holdkövön. A függő, amelyik csak fele annak, amit Daniel azelőtt viselt, hogy eltört volna...

Daniel arca és a csodálatos kép egyszerre eltűnt, és az egyik legszörnyűbb emlékem furakodott gondolataim előterébe: az az éjszaka, amikor Jude engedett a vérfarkas átoknak. Az éjszaka, amikor megfertőzött engem, Danielt pedig kis híján megölte. Jude a parókia tetejére üldözött minket. Kihívta Danielt, de ő nem akart harcolni. Minden tagom belesajdult, ahogy eszembe jutott, hogyan vette le magáról Daniel a nyakláncot – az egyetlen dolgot, amely telihold esetén is megtarthatta embernek –, hogy Jude-nak nyújtsa. Hogyan könyörgött, hogy fogadja el a követ. Aztán az is, hogy egy pillanatra mintha el akarta volna venni Jude, és majdnem helyrejött minden. De ahogy a lelki szemeim előtt zajló jelenetet néztem, tudtam, mi következik, emlékeztem, ahogy sikítottam, amikor Jude elvette a követ, és ledobta a parókia tetejéről, és hogyan tűnt el a tető szélénél a sötétben...

Minden a helyére ugrott. A szemem felpattant, és pontosan *tudtam*, mit akarnak üzeni az álmok.

Fél holdkö!

– Daniel csak a felét találta meg annak a holdkőnek, amit Jude ledobott a tetőről... és talán tudom, hol találhatnánk meg a másik felét.

Harmadik fejezet

Remény köve

TIZENÖT PERCCSEL KÉSŐBB A PARÓKIA MELLETT

A templomkert hideg, halott pázsitján álltam, ahhoz a fűzfához közel, amely alatt Daniellel a vasárnapi istentisztelet utáni pikniken szoktunk ücsörögni. Apa és Gabriel a parókia lépcsőjén ült. Az öt fiú mögöttem állt. Mindenképpen jönni akartak, én pedig nem ellenkeztem, mivel minden segítségre szükségem volt. Valószínűleg mind azon gondolkodtak, az elmúlt percekben miért meredtem úgy a parókia tetejére, mint egy holdkóros. Kis csapatunkból csak egyvalaki hiányzott, és kihasználtam a maradék időt, hogy összeszedjem gondolataimat, mielőtt a többiekkel megosztanám, mire jöttem rá.

Hallottam, ahogy valaki fékez a parkolóban, és szinte abban a pillanatban megéreztem April körteillatú parfümjét, hogy kiszállt az autóból. Terjengett mellette néhány egyéb szag is: juharszirup, fánk és... baconszalonna?

– Mi olyan nagyon sürgős? – kérdezte, amikor mellém ért. Ahhoz képest, hogy szombat reggel hat óra volt, a hangja furcsán üdén csengett.

Egy pillanatra elszakítottam tekintetemet a parókiatetőről, és ránéztem. Mindössze tíz percet adtam a többieknek arra, hogy ideérjenek. Apa arca olyan gyűrött volt, mintha a hivatali asztalán

aludt volna könyvvel a feje alatt. Gabriel szeme is vérekes volt. April azonban úgy festett, akárcsak az Apple Valley-i megaplexből lépne ki egy pénteki estén: tökéletesen elrendezett fürtök, ékszerek, smink, ruházat – a Gap bármelyik manőkenje megirigyelhetné. Én persze még mindig a piros pizsamámat viseltem a dzseki alatt.

Ahogy végignéztem rajta, megláttam, hogy a Day's Market pékségének papírzacskója kandikál ki nagy, rózsaszín táskájából. Azonnal leesett, honnan a furcsa szagorgia: tíz dollárban le merem volna fogadni, hogy a zacskóban juharszirupos-szalonnás fánkok lapulnak, ez volt ugyanis Jude kedvence.

Ráncba szaladt a homlokom. *Nem csoda, hogy olyan jól néz ki.* April az elmúlt hét csaknem minden pillanatát Jude házi készítésű ketrece mellett töltötte.

Nem feleltem April kérdésére. Már akkor is valószínűleg errefele tartott, amikor az SMS-emet megkapta, mivel jóval hamarabb ideért annál, mint amire számítottam, én pedig még mindig nem álltam egészen készen arra, hogy elmondjam, mire gondoltam.

Csaknem egy teljes évet töltöttem azzal, hogy elnyomjam annak az éjszakának az emlékeit, amikor a parókia tetején kötöttem ki, így most elég erősen kellett koncentrálnom, hogy minden apró részletre emlékezni tudjak.

– Grace úgy gondolja, egy holdkőre van szükségünk ahhoz, hogy Danielnek segíthessünk visszaváltozni emberré – mondta Brent, mintha megérezte volna, milyen nehezemre esik megszólalni.

– Ez hogy jutott eszedbe? – kérdezte Gabriel. – Bennem is felmerült ez a lehetőség.

– Úgy véli, hogy Daniel próbálta meg tudat alatt közölni velem – felelte helyettem Brent. – Az álmaiban.

Gabriel felállt.

– Érdekes. Talán arról van szó, hogy az alfanősténye vagy. – Egy hosszú pillanatra a szemembe nézett. – Vagy valami másról...

Apa a *nőstény* szót hallva morogni kezdett. Felemeltem a kezem, hogy elhallgattassam, mielőtt prédikálni kezdene és teljesen elvonja a figyelmemet.

– Természetesen a kérdés az, *honnan* szerezhetnénk másik holdkövet – jegyezte meg apa prédikálás helyett.

– Ilyesmit nem lehet neten beszerezni? – kérdezte April. – Jude miatt én is körülnéztem, és találtam egy pasast az eBayen, aki azt állítja, hogy a hatvanas évek holdexpedíciójából van holdkőve. Potom háromezer dollárért megvehetnénk. Van némi félretett pénzem...

– Ejha! De, inkább tartsd meg a pénzed – mondta Gabriel. – Először is az eladásra kínált holdkövek nagy része hamisítvány. Másodszor, csupán egy maroknyi olyan holdkő létezéséről tudunk, amelyek valóban képesek megállítani az urbat átkot. Egy babiloni holdpapnőtől kaptam őket, akit fogságba ejtettek. Ő megáldott néhány holdról származó meteort, és nekem adta őket cserébe azért, mert kimentettem a rabszolgaságból. A többi holdkő, amelyekkel eddig találkoztam, össze sem hasonlítható ezekkel.

– Ó! – Csaknem hallottam, hogyan számolja magában April a pénzt, amit kis híján elvesztegetett az eBayen. Amikor azonban eszembe ötlött, hogy talán maga Jude kérte meg új holdkő felkutatására, feltámadt bennem a reménység. – Hát, akkor hívjuk fel ezt a papnőt – mondta –, és vegyünk tőle még néhány varázskövet.

Gabriel birkatürellemmel mért végig.

– Az eset mintegy hétszáz éve történt, leányom.

– Ó! – April szabadkozva elmosolyodott. – Mindig elfelejtem, hogy maga milyen *öreg*.

– Grace úgy gondolja, hogy tud egy holdkőről – mondta Brent.
– Csak még nem osztotta meg velünk.

– Akkor siessen – morogta Slade. – Elég hideg van idekint.

– Vegyél kabátot! – csattantam fel. Ha *ez* hideg volt neki, nem lehetett született minnesotai. – Mivel most egy ideig mindannyian kint maradunk. – A szememet továbbra is a tetőre függesztettem, és hátrébb léptem, hogy még jobb rálátásom legyen a toronysisakra, amelyet Daniel akkor kapott el, amikor kis híján leesett. Magam elé képzeltem, hol állt Jude Danielhez képest, és próbáltam megrajzolni magamban a dobás pályáját.

– A holdkövem, amelyet az elmúlt évben hordtam, csak egy darabja volt annak, amelyet azelőtt Daniel viselt. Jude ledobta a parókia tetejéről. Daniel néhány nappal később átnézte a havat, de csak az egyik felét találta meg, amit nekem adott. A kő minden bizonynyal akkor tört el, amikor a földnek csapódott. Ez azt jelenti, hogy a másik felének itt kell lennie valahol a templomkertben.

Ápril eltátotta a száját. Ha hálás közönségre volt szükségem, rá mindig számíthattam.

Néhány lépést tettem hátrafelé, mire a fiúk szétszóródtak, hogy utat adjanak. Megfordultam, s miközben lassan sétálni kezdtem, próbáltam kiszámolni, vajon milyen messze repülhetett a kő, amikor Jude eldobta. Ahogy lassan, sántikálva haladtam előre a templom körül, a többiek mind követtek. Amikor ahhoz a helyhez értem, amit a legvalószínűbbnek tartottam, megálltam. A kavicsos tartalék-parkolóhelynél álltunk, amelyet általában karácsonykor és húsvétkor, a legfogalmasabb templomi napokon használtak.

– Itt van. Valahol itt kell lennie. – Letérdeltem, és keresgélni kezdtem a kövek között. Több ezer kő volt előttem, sőt, *több száz-ezer*, mégis belevágtam, és kiemeltem egy sötétszürkét. A markomba

szorítottam, hogy kipróbáljam, érzem-e azt a lüktető melegséget, amely csak a holdkövek sajátja.

Semmi.

Félretettem, és újabbat vettem fel. Aztán megint újabbat.

– Te viccelsz – szólalt meg Slade. – Egy örökkévalóság, mire az egészet átválogatjuk.

– Akkor fogjál hozzá! – feleltem.

Brent és Ryan azonnal engedelmeskedtek, és lehajoltak mellém, hogy megkezdjék a keresést. Aztán Gabriel, apa, April, Marcos és Zach is csatlakoztak. Végül Slade is leült a földre, és kedvetlenül turkálni kezdett a kövek között.

– Tegyetek félre minden szürke és fekete követ, én majd ellenőrzöm, hogy lüktetnek-e. A kőben még lehet egy félhold alakú véset, de lehet, hogy már nincs meg. A franc sem tudja, hogy tört el. Talán nem is egyben van.

Majdnem egy év telt el. Három évszak jött és ment. Hó, eső és egy csomó autó látogatott a templomkertbe. De még mindig megvolt a *lehetőség*, hogy Daniel holdköve itt van valahol, ami azt jelentette, hogy nem hagyom abba a keresést, amíg szó szerint minden követ meg nem mozgattam ezen a helyen.

Negyedik fejezet

Beavatkozás

VASÁRNAP ESTE –

CSAKNEM HARMINCKILENC ÓRÁVAL KÉSŐBB

– Ha azt hiszed, hogy feladom, akkor nem ismeresz – mondtam.

– Nem azt mondjuk, hogy add fel – felelte apa az íróasztala túloldaláról, és óvatosan odébb kotorta az előttem magasodó kavicskupacot.

A „Holdkő-hadműveletet” mostanra szinte teljes egészében apa irodájába helyeztük át, mivel kissé feltűnő lett volna a járókelőknek, ha látják, ahogy nyolc ember turkál a templomparkoló kövei között. Arról nem is szólva, hogy a délelőtti istentisztelet alatt sem hagyhatta apa, hogy ott dolgozzunk. A többiek igyekeztek feltűnés nélkül, felváltva bevödörözni a parkoló kavicsait, amelyet aztán apa íróasztalára borítottak, ahol Gabriel és én átválogattuk őket. A többiek egy órával ezelőtt elmentek vacsorázni, és szemmel láthatólag úgy döntöttek, hogy mialatt nem dolgoznak, ellenem fordulnak.

– Csak azt szeretnénk, hogy tarts egy kis szünetet – folytatta apa. – Nem ettél, alig aludtál, és olyan sok kávé megittál, hogy már a kezeid is remegnek.

Végignéztem az íróasztalon sorakozó kávé- és energiatálas poharakon, annak ékes bizonyítékain, hogy apának igaza van, majd

összefűztem a kezeimet, hogy ne remegjenek, és az ölembé ejtettem őket.

– Semmi bajom.

– Haza kell menned, és aludnod kell egyet! – mondta Gabriel. Ő, apa és April az íróasztal túloldalán álltak.

Megráztam a fejem. Nem akartam aludni, mert tudtam, hogy akkor megint ugyanazt álmodnám Daniellel és magammal, ami csak megerősítene, hogy a holdkövet keressem. Ha ugyanis kőválogatás közben néha lehunytam a szemem pár pillanatra, az álom egyre követelőzőbb lett, és amikor pár perccel később felriadtam, csak még megszállottabban folytattam a keresést.

Gondolkodás nélkül megragadtam a hozzám legközelebb álló kávéspoharat, és lehajtottam, ami még az alján volt. April kitépte a kezemből az italt.

– A francba, Grace! Akkora karikák vannak a szemed alatt, mint egy pandának. Holnap, a sulira az összes sminkemet rád kell kennem, ha nem akarjuk, hogy az emberek azt higgyék...

Vádló tekintettel néztem Aprilre. Ő a legjobb barátom, az lenne a kötelessége, hogy mellém álljon ilyenkor.

– Nem érdekel, hogy nézek ki, és nem érdekel, ki mit gondol. – Legalább már nem a pizsamám volt rajtam. Az elmúlt huszonnégy órában April hozott tiszta ruhát és pár koffeintartalmú italt. – És holnap nem megyek iskolába. Hogyan is mehetnék úgy, hogy...? – A hang megakadt a torkomban, de visszafogtam a felindulásomat, amely Daniel nevére elkapott. – Hogyan is mehetnék? Nézzem az üres helyét, és tegyek úgy, mintha csak beteg lenne?

Ez volt apa fedősztorija Daniel hiányzására. Ma volt a téli szünet utolsó napja, és ha nem akartuk, hogy elveszítse az ösztöndíját, valamit mondanunk kellett. Apa szerzett valahonnan orvosi

igazolást, amely szerint Danielnek tüdőgyulladásra van, bár kórházba mennie nem kell vele. Fogalmam sem volt, hogyan vehetett rá apa egy orvost az igazolás kiállítására úgy, hogy Danielt meg sem vizsgálhatta... hacsak nem maga hamisította az igazolást az *istenfélő lelkipásztornak*.

Amikor rákérdeztem, nem válaszolt.

– Nem maradhatsz ki az iskolából, Grace! – vette el tőlem apa azt a követ, amelyet éppen akkor bányásztam elő a kavicsok közül.

– Nemsokára be kell nyújtani a főiskolai jelentkezéseket, és nem ronthatsz a jegyeiden. Ahhoz túl fontos a jövőd.

– A jövőm? Milyen jövőm? Ha Danielt nem tudjuk visszaváltóztatni emberré, *nincs* jövőm! – *Hát miért nem értik?* – A megoldás talán itt van, ebben a szobában. Nem adom fel.

– Mi sem azt mondjuk, hogy add fel, Grace! Csak tarts egy kis szünetet! Hetekbe, sőt, hónapokba kerülhet, mire az összes követ átválogatjuk. – Nagyot nyelt, nyilván, hogy leplezze, mennyire reménytelennek találja az egészet. Szerinte sosem fogjuk megtalálni. – Azzal meg senkinek nem használ, ha megbetegszel, vagy beledolondulsz... – Ismét megállt, és tudtam, hogy anyára gondolt. *Előfordult* már lelki instabilitás a családukban. – April hazavisz, hogy aludj egy kicsit. Gabriel meg én itt folytatjuk holnap, ahol te most abbahagytad.

Rájuk bámultam, ők visszabámultak, és akkor leesett, hogy mi is ez: intervenció.

Hogy mernek megakadályozni abban, hogy Danielnek segíts? – suttogta egy halk, de éles hang a fejemben. – ***Ezek már fel is adták, és azt akarják, hogy te is feladd. Nem értik, neked milyen fontos ez az egész. Senki sem ismer annyira, mint én.*** – Erősen megráztam a fejem, hogy a démonfarkas hangját kiűzzem

belőle. A mozdulatot azzal lepleztem, hogy megvakartam a nyakam a gallérom alatt.

Gabrielt azonban nem sikerült átvernem. Felismerte a tünetet, és bólintott.

– Minél fáradtabb és feszültebb, vagy érzelmileg felfokozottabb állapotban vagy, Grace, a farkas annál jobban be tud férkőzni a gondolataid közé. Azzal, hogy kidőlsz, csak kiszolgáltatod magad neki. Daniel mit érezne, ha az iránta táplált érzéseid miatt a farkas győzne fölötted?

Ökölbe szorítottam a kezemet. A fejemben suttogó hang azt szegte volna, ha Gabrielre támadok, és megmondom neki, hogy téved – mi ketten igazából sosem jöttünk ki jól egymással –, mélyen legbelül azonban tudtam, hogy igaza van. Az, hogy a raktárban elveszítettem a holdkövet, azt jelentette, hogy még óvatosabbnak, még elővigyázatosabbnak kellett lennem, nehogy a farkas... álljunk csak meg!

– Vissza kell mennem a raktárba – nyögtem ki, még mielőtt végiggondolhattam volna, ami átsuhant a fejemben.

– És mi a búbánatért? – kérdezte April a karkötőjét birizgálva. Nyilván az egyik új kreálmánya. Azt hittem volna, hogy valami furcsa, kavicsás szerkezet, ha nem tudom, milyen hosszú ebédszünetet töltött odalent Jude-dal. – A helyedben én soha nem akarnék visszatérni oda. – April látványosan megborzongott. – Már attól kiráz a hideg, ha csak arra a helyre gondolok.

Én is megborzongtam. *Engem is.*

– Szükségünk van egy holdkőre. És apának igaza van, hónapokba telhet, hogy a kavicsos parkolóban megtaláljunk egy szem kavicsot. – A kövekkel teli vödörök felé intettem, s nem hagytam, hogy a lehetetlen vállalkozás túlságosan letörjön. – De Caleb a

raktárban törte össze Jude holdköveit meg az enyémeiket, és mivel a kamaszfiúk nem igazán jó házvezetőnők, kell ott lennie pár darabkának belőlük. És ha eleget találok, April összefűzhetné őket nyaklánczá vagy nyakörvvé... – Hogy megfelelő mennyiséget találjunk, szintén nem tűnt túl valószínűnek, de sokkal több reménnyel kecsgetetett, mint végigtapogatni a parkoló kavicsait. – Megyek is.

– Szó sem lehet róla! – mondta apa.

– De apa, muszáj...

– Fáradt vagy, Grace, és ha azt hiszed, hogy visszaengedlek arra a helyre, ahol majdnem megöltek, akkor nem vagy magadnál. Anyád sosem bocsátaná meg, ha...

– Ha micsoda? – kérdeztem közbe. – Ha megint az igazat mondanád neki?

Apa és én eddig kerültük egymás tekintetét, ha ez a téma előke-
rült. Amikor ugyanis Talbottal eltűntem a halloweeni fesztiválról (azaz gyakorlatilag elraboltattam magam), apa úgy döntött, hogy elmondja anyának, mi a helyzet. És hát ahogy az sejtető, ez a nagy őszinteség nem sült el túl jól.

Különösen, ha megnézem, hol is van most anya. A városi kórház pszichiátriai osztályára kapott csak odaútra szóló beutalót, Dr. Connorsnak köszönhetően.

– Nem akarlak még jobban magamra haragítani, de apádnak igaza van – mondta April. – Mert mi van akkor, ha Mr. „Rémisztő” Caleb Kalbi még mindig figyelteti az épületet? Talán csak arra vár, hogy visszamenj!

– Nem hiszem, hogy visszamenne oda. Arról nem is szólva, hogy...

– Nem! – mondta apa egyenesen a szemembe nézve. – És arról se feledkezz meg, hogy megígérted: nem mész neki a vakvilágnak

az engedélyem nélkül. Én pedig oda semmiképpen sem engedlek vissza.

– De te is megígérted, hogy végighallgatsz. Hogy úgy dolgozunk majd együtt, mint akik mind egy család vagyunk. És Danielnek szüksége van a holdkőre. Tudom. *Érzem*. Te pedig azt mondd, hogy adjam fel az egészet, még mielőtt...

– Mi azt próbáljuk mondani neked, hogy vigyázz jobban magadra. – Apa átnyúlt az asztal fölött, és megfogta a kezemet, de kirántottam a szorításából. – A hétvégén láttam, hogy sántítasz. Ezenkívül ott vannak azok a sérülések is, amiket Caleb miatt elszenvedtél. Egyszerűen még nem vagy készen arra, hogy újra veszélybe sodord magad.

A bokámmal kapcsolatban volt némi igazsága. A rengeteg guggolás a parkolóban nem igazán segítette elő a gyógyulást. Mégis felálltam, és igyekeztem nem tudomásul venni az éles fájdalmat, amely minden alkalommal végigfutott a lábamon, valahányszor ráhelyeztem a testsúlyomat.

– Semmi bajom.

– Én is azt mondom, hogy menj haza és pihenj. – Gabriel fáradtan dörzsölte meg a homlokát. – Erre meg majd később visszatérünk. Összeállítunk egy jobb tervet.

– Próbálj meg távlatokban gondolkodni, Gracie – mondta apa. – Az életed sokkal több, mint ez a pillanat. Ne hagyd, hogy azok a próbák, amelyekkel most szembe kell nézned, tönkretegyék az egész életedet.

– *Igenis* távlatosan gondolkodom. Nemcsak arról van szó, hogy a fiú, akit szeretek, farkassá változott, és nem tud visszaváltozni, de itt van még egy elmebeteg vérfarkas, aki a maga vérszomjas démonbandájával bennünket akar elkapni, és persze Sirhan és

falkája, akik a fene se tudja, mit akarnak tőlem... Mindezek te-
tejébe valószínűleg Daniel az egyedüli, aki meg tudja akadályozni
Calebet abban, hogy kinyírjon minket, átvegye az uralmat az or-
szág legerősebb vérfarkas falkája fölött, és aztán ki tudja, mit te-
gyen ezzel a hatalommal. Amikor ugyanis Sirhan meghal, Daniel
lesz az egyetlen *igazi alfa* ezen a féltekén, ha nem az egész világon.
Ez pedig azért elég nagy távlat!

A végén már sokkal hangosabban beszéltem, mint szerettem
volna. Abból, ahogy bámultak, tudtam, hogy úgy nézek ki, mint
aki becsavarodott. *De hát hogyan értethetném meg velük?*

– És nagyon hiányzik – mondtam ezúttal sokkal halkabban. –
Annyira hiányzik, hogy úgy érzem, mintha a szívem fájna, mintha
lenne benne valami, ami ki akarna jönni, és ahogy nő a nyomás,
egyre valószínűbb, hogy szétrobban. Hiányzik, hogy nem ölel át.
– Aprilhez fordultam, mert előtte könnyebben tudtam ezekről be-
szélni, mint apa vagy Gabriel előtt. – Hiányzik a pillantása, ami-
kor elmerül egy új festményben. Hiányzik a pillantása, amivel rám
néz. Hiányzik, hogy lényegesnek tartja, amit mondok neki. Hogy
én vagyok számára a legfontosabb személy a világon. Most meg
már azt sem tudom, egyáltalán érti-e, amit mondok.

– Gracie...

Megráztam a fejemet, nem akartam, hogy apa félbeszakítson.

– Olyan, mintha halott lenne. De közben sokkal rosszabb, mert
még itt van. Csakhogy az nem ő. Legalábbis nem egészen. Fizi-
kailag itt van, annak a fehér farkasnak a testébe zárva, másrészt
azonban még sosem volt távolabb. Mert az nem *Daniel*. Igazából
azt sem tudjuk, *micsoda*. – Visszafordultam Gabriel és apa felé.
– Megfogadtam, hogy nem adom fel. Egy egész átkozott hegyet
megmozdítanék, csak hogy visszaváltozzon. Hogyan kérhetitek,

hogy ezek után menjek vissza az iskolába, amikor azt az üres raktárt kell átnézni, hogy megtalálhassam azokat a felbecsülhetetlen értékű köveket, amelyekkel visszaváltozhat?

– Arról szó sem lehet, hogy *te* ebben az állapotban visszamenj a raktárba...

– Akkor elmegyek Sirhanhoz – jelentettem ki, bár ez a gondolat sokkal félelmetesebb volt számomra, mint a raktár. – Nála van a többi holdkő, nem?

Gabriel komoran bólintott, és tudtam, hogy ő is arra gondol, amire én.

– Csak a holttestemen át – vágta rá apa. – A raktárba visszamenni örültség, de Sirhanhoz menni kész öngyilkosság. Én alig éltem túl, amikor találkoztam vele, egyikőtöket sem engedem hozzá. Gyűlöli Danielt, mert Caleb fia, miből gondold, hogy segítene rajta?

Ez alkalommal apának *tökéletesen* igaza volt. Tudtam, hogy Gabrielnek már hetekkel azelőtt vissza kellett volna mennie Sirhanhoz, ráadásul engem is magával kellett volna vinnie, akár akarom, akár nem. Ha most elküldjük Gabrielt, hogy szerezzen követ Sirhantól, valószínűleg soha nem látjuk többet. Ráadásul, azt nem tudtam ugyan, én miért kellek Sirhannak, de a pusztá tény, hogy Gabrielnek parancsa volt rá, hogy vigyen hozzá, Calebnél is félelmetesebbé tette a szememben. Ha elmegyek Sirhanhoz, valószínűleg soha többet nem jöhetek vissza. Arról nem is szólva, hogy Danielt Sirhan nemcsak azért tiltotta ki a falkából, mert Caleb fia, hanem azért is, mert felismerte benne az igazi alfát. Sirhan valószínűleg úgy véli, hogy Daniel veszélyt jelent rá nézve.

– Ha elengedtek a raktárba, nem megyek Sirhanhoz. De muszáj mennem, és minél hamarabb. Attól félek, ha Daniel továbbra is az erdőben kószál, a végén egyáltalán nem jön vissza. – Múlt éjjel is

hallottuk, hogyan üvölt, de a hangja egyre távolabbról hallatszott. Marcost és Ryant küldtem utána, hogy lecsendesítsék, és ők elmesélték, hogy legalább fél órán keresztül futottak teljes erőbedobással, mire megtalálták az erdő mélyén.

Apa felsóhajtott.

– Majd elmegyek én.

– Paul, ez igazán rossz ötlet – szólalt meg Gabriel. – Ha valakinek mennie kell, akkor én vagyok az.

– Neked és a lányoknak az iskolába kell mennetek. Holnap megyek, még világosan. Úgy legalább jól körülnézhetek.

– Semmi esetre sem. *Neked* nincsenek különleges képességeid. Az veszélyesebb, mintha én mennék. – El sem tudtam képzelni, hogyan vehetett ilyen szürreális fordulatot a beszélgetés. Általában apa volt az, aki megpróbált visszatartani a veszélyes helyekről, de most, hogy én próbáltam visszatartani, megértettem, miért is aggódik annyira. – Mi van, ha valaki *tényleg* ott vár?

– Csak nem magad is belátod, milyen veszélyes? – tette karba a kezét apa.

Kinyitottam a számat, de nem tudtam válaszolni.

– Majd én elmegyek a tiszteletessel – szólalt meg egy ismerős hang az iroda ajtajában.

Megpördültem. Az ajtóban Talbot állt. Fején az elmaradhatatlan kék baseballsapka, egyik kezében egy nagy tál a parókiakonyháról, tele a parkolóból hozott kavicssal. Másik kezének hüvelykujját Texas Ranger övének csillag alakú csatja mellé akasztotta. Ahogy rám nézett, láttam rajta, hogy kényelmetlen számára a helyzet.

Elkomorodtam.

– Ő meg mi a fenét keres itt?

– Neked is jó napot, kölyök! – mondta, megbökve a sapka szemellenzőjét, és Aprilre kacintott.

Ökölbe szorítottam a kezem. Tisztán emlékeztem rá, hogy figyelmeztettem, mit teszek vele, ha még egyszer kölyöknek hív.

– De legalább hoztam ajándékot – mondta, és a kővel teli tál felé biccentett. – A kinti fiúk már alig álltak a lábukon, ezért a többségét hazaküldtem. Egyelőre Marcos és én tartjuk a kavicsfrontot.

A „haza” alatt Maryanne Duke régi házát értette, ahol ideiglenesen elszállásoltuk őket, amíg apa meg én ki nem találjuk, mit is kezdjünk öt hajléktalan, kamasz vérfarkassal.

– Ez még mindig nem magyarázza meg, *miért* jöttél ide – vágtam rá. – Mondtam, hogy tartsd magad távol tőlem.

– Én kértem meg Talbotot, hogy éjszaka vigyázzon Jude-ra – szólalt meg Gabriel. – Muszáj pihennem valamennyit, mivel holnap néhány száz középiskolás vár. – Elnyomott egy ásítást, amelyet bizonyára a pihenés pusztá gondolata hívott elő. Ismét hitetlenkedtem egy sort azon, hogyan kérhetett meg apa egy nyolcszázvalahány éves vérfarkast, hogy hittant tanítson egy keresztny magániskolában, ahová én is jártam. De azt még kevésbé értettem, hogyan bízhat meg apa és Gabriel Talbotban – mintha soha nem lett volna Calebhez semmi köze.

– Őt kérted meg, hogy vigyázzon Jude-ra?

Természetesen értettem, hogy Jude-nak szüksége van valakire, aki vigyáz rá, amíg újra megszokja a Rose Crest-i létet, de abban egyáltalán nem voltam biztos, hogy Talbot a megfelelő ember. Az nyilván belejárt szott, hogy kiderült: Talbot Gabriel ük-ük-ük-megmégvalamennyiszor-ükunokaöccse, de reméltem, hogy ez a hirtelen támadt családi érzés nem üt egyszer csak vissza Gabrielre.

– Köszönöm, Talbot – felelte apa, a megjegyzésemet figyelmen kívül hagyta. – Ha már felajánlottad, veled megyek a raktárba. – Felemelt néhány könyvet, és a táskájába gyömöszölte. – Akkor hát meg is volnánk. Grace, April majd hazavisz, így pihenhetsz kicsit a holnapi iskola előtt. Én reggel bemegyek a gondozóba, aztán dél körül Talbottal elmegyünk a raktárba. Még este előtt végzünk mindenképpen.

– Remek – mondta Talbot.

– De... – próbáltam meg tiltakozni.

– Amit mondtam, megmondtam – csattintotta be apa a táskáját, és a pillantásán láttam, hogy ha tovább erősködöm, a végén senki sem megy el a raktárba. Aztán megenyhült a tekintete. – Hadd tegyek meg legalább ennyit neked, Grace! Hadd legyenek az apád, és védjelek meg, amíg megtehetem. Hadd legyen Danielnek valami féle jövője, amihez visszatérhet.

– Oké – feleltem halkán. – Marcos még odakint van, ugye?

Talbot bólintott.

– Kérd meg őt is, hogy menjen veletek. – Hangosan nem mondhattam ki, de nem akartam, hogy apa bárhová is egyedül menjen Talbottal.

– Rendben – mondta apa.

Felvettem a dzsekimet.

– Kifelé benézhetnél a bátyádhoz – szólt utánam apa. – Szerintem örülne, ha látna.

– Most nem – feleltem újra halkán, majd megkerültem Talbotot és kiléptem az irodából. April is összeszedte a cuccait, és egészen az előcsarnokig követett, amikor azonban nem álltam meg az alagsorba vezető lépcső mellett, megtorpant. A parókia alatt volt Jude ideiglenes kunyhója – vagy börtöne –, ahol megfigyelés alatt tartottuk.

– Megyek, hoztam vacsorát Jude-nak. – April felemelte a Rose Crest kávézó címerét viselő papírzacskót. – Nem akarsz lejönni te is? Apádnak igaza van. Szerintem is örülne, ha látna.

Megráztam a fejem, és nekidőltem a falnak.

– Megvárlak.

– Az elmúlt napokban gyakorlatilag itt laktál, mégsem mentél le hozzá egyszer sem. Pedig mit meg nem tettél, hogy visszahozd... nem értem, hogy lehet, hogy most meg tudomást sem veszel róla. Ez annyira nem jellemző rád.

– Tudom. – Tényleg nem volt *Grace-szerű*. Csakhogy, amikor legutóbb a bátyám szemébe néztem – még a raktárban, ahol megtudtam, hogy haza akart jönni –, volt valami a tekintetében, ami megijesztett. Azok a szemek nem az *ő* szemei voltak. Mintha a bátyám nem lenne a *bátyám* többé. Nem tudom, hogy csupán egy érzelmi felvillanást láttam – lelkiismeret-furdalást, dühöt, bűnbánatot –, vagy tényleg arról volt szó, hogy Jude helyett egy vadállatot hoztunk magunkkal.

Nem álltam készen arra, hogy szembenézzek vele, mert féltem attól, amit esetleg a szemében láthatok.

Mi van, ha a bátyám már egyáltalán nincs is ott?

April szomorúan elmosolyodott, és a lépcső felé indult.

– Legyél óvatos! – szoltam utána. – Még mindig nem tudjuk, miért akart Jude hazajönni. Nem akarom, hogy bajod essék. – *Mármint érzelmileg, nem fizikailag.*

April bólintott, és amikor megindult egyedül lefelé, belém mart a bűntudat.

– Grace?

Nagyot sóhajtottam, de nem néztem Talbotra. Követett minket a csarnokba. Tudhattam volna, hogy nem lehet olyan könnyen

lerázni. Összeszorítottam az ajkaimat, és elhatároztam, hogy nem szólok hozzá.

– Amikor odabent azt mondtad Danielről, hogy nem képes...

– Állj! – mondtam. Sosem voltam túl jó a szám befogásában. – Semmi jogod, hogy *róla* beszélj.

– Azt sem kérdezhetem meg, mikor adsz még egy esélyt? Mikor fogsz bízni bennem?

– Azelőtt bíztam benned, Talbot. Bíztam benned, amikor azt hittem, csak te vagy mellettem. Azt hittem, a mentorom vagy. Azt hittem, a *barátom* vagy. Aztán kiderült, hogy végig Calebnek dolgoztál. Te is az ellenségek közé tartozol. – *Te vagy az egyik oka annak, ami Daniellel történt.*

– Mintha mindig elfeledkeznél arról a részről, hogy aztán Caleb ellen fordultam, és próbáltam segíteni, hogy meglógj. És hogy az erőmmel segítettem, hogy meggyógyulj. Tudod, mindez milyen nehéz volt? De megtettem, mert kedvellek. Mert *igenis* barátok vagyunk. A te oldaladon állok. – Felsóhajtott. – Mi mást kell még tennem, hogy bebizonyítsam: megváltoztam?

Csak akkor szólaltam meg, amikor meghallottam, hogy April felfelé indul az alagsorból.

– Vigyázz holnap az apámra! – mondtam, majd kiléptem az ajtón anélkül, hogy akárcsak hátrapillantottam volna.